

Ela geminada

Diguem com van anar les coses, ja que és la millor manera d'explicar-les. Era un dematí d'un dia feiner que semblava de primavera tot i que érem a l'hivern. L'Oriol Ponsatí-Murlà o la societat unipersonal que és Edicions de la Ela Geminada havia convocat la roda de premsa a les dotze. Presentava els dos primers llibres de l'editorial: *Poemes francesos*, de Rainer Maria Rilke, traduïts per Mariàngela Vilallonga, primer volum de la col·lecció Trivium, i *Breviari dels polítics*, del cardenal Mazzarino, traduït per Ramon Alcoberro, primer volum de la col·lecció Quadrivium. En total vam ser tres; cinc, si comptem el mateix Ponsatí i l'Antoni Martí Monterde, un dels quatre membres del consell editorial de Trivium. Mentre esperàvem que l'Oriol comencés, en Martí Monterde va posar-nos ràpidament en situació gràcies a un seguit d'anècdotes sobre la política d'edició i de distribució d'algunes editorials de Barcelona. Hi ha llibres que, si no es venen, és també a causa d'això. Edicions de la Ela Geminada és una microeditorial, «un xic reaccionària; retrògrada, fins i tot m'atreveria a dir». L'Oriol reivindica la feina tradicional dels editors –«és que, si no, què fan?»–, defensa la relació física dels lectors amb els llibres –«volem que el paper doni el millor que té»–, es vol hereu del llegat de Gutenberg i de més de cinc-cents anys d'impremtes. El resultat? Uns llibres molt acurats i dignes, amb logo, amb solapa, amb tapes de guarda, amb colofó i amb unes cobertes rugoses i volgutament crues, que ens allunyen del plàstic i dels *fast-book*, i que ens retornen al gust imaginat de magdalena dels nostres primers grans llibres. Als antípodes del llibre digital i dels best-sellers, Edicions de la Ela Geminada aposta pel llibre de ficció estranger o català de qualitat i per obres de no-ficció, sobretot assaigs filosòfics. Es vendran poc. Més endavant, no descarta fer altres col·leccions quasi igual de ruïnoses que aquestes dues. L'Oriol Ponsatí deia que

Ja sou feliços?

Sembla segur que *L'home més feliç del món* és un xic diferent dels narradors-protagonistes dels dos primers relats del llibre amb què Ramon Pardina va guanyar el premi Joaquim Ruyra de l'any passat. Tots dos se centren a escriure i tots dos acaben plegant. Pateixen massa, cosa que no sembla que li passi a Pardina ni en aquests ni en els altres set relats del llibre, perquè és irònic i divertit i àgil. Però jo acabo tenint la mateixa sensació que quan sento explicar un acudit que ja sé. Un dia, hi va haver un home que es deia Pere Calders. Més tard, va començar a escriure un altre que es diu Quim Monzó. Van fer escola.

compta que se'n sortirà si ven una mitjana de dos-cents cinquanta exemplars de cada llibre. «De moment, en publicaré deu cada any». Les seves armes? La tradició cultural, el bon gust, uns impressors que estimen l'ofici, una distribuïdora que té prestigi, la vintena justa de llibreries catalanes que fan de dic contra l'allau –o potser tsunami?– de les novetats, i, sobretot, una paciència, una constància i un rigor quasi monàstics. Lectura i cultura. Aquí hi ha l'accent.

